

Sygn. akt II K. 182/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Izabela Bejger

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. - I. M.

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 roku

sprawy Ł. D.

syna A. i B. z domu D.

urodz. (...) w G.(...)

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu, Wydział II Karny z dnia 14 września 2015 roku, sygn. akt II K 79/15 na karę łączną 7 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym, za przestępstwo z art. 62 ust 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 §1 kk w zw. z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk, popełnione w dniu 8 kwietnia 2015 roku, z art. 62 ust 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w okresie 3-4 kwietnia 2015 roku i z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w dniu 4 kwietnia 2015 roku.
2. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu, Wydział II Karny z dnia 19 kwietnia 2016 roku, sygn. akt II K 2/16 na karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 §1 kk w zw. z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk, popełnione w dniu 9 lipca 2015 roku, z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 §1 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk, popełniony w dniu 4 września 2015 roku i z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk, popełnione w okresie od stycznia 2013 roku do stycznia 2015 roku.;
3. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu, Wydział II Karny z dnia 11 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II K 280/16 na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, za dwa przestępstwo z art. 245 kk, popełnione w okresie od dnia 27 lutego 2016 roku do dnia 24 maja 2016 roku.

ORZEKA:

I. na mocy art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk i art. 85a kk i art. 86 § 1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 19 kwietnia 2016 roku, sygn. akt II K 2/16,

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 11 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II K 280/16,

wymierza skazanemu Ł. D. karę łączną 2 (dwóch) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 2/16 od dnia 18 maja 2017 roku oraz okres zaliczony na poczet tej kary: tj. od dnia 4 września 2015 roku do 3 listopada 2015 roku;

III. w pozostałym zakresie rozstrzygnięcia zawarte w łączonych wyrokach podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na mocy art. 572 kpk w pozostałym zakresie postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego umarza;

V. zasądza od Skarbu Państwa kwotę na rzecz adwokat E. B. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,

VI. kosztami związanymi z wydaniem wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 182/17

UZASADNIENIE

Ł. D. został skazany następującymi wyrokami:

4. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 14 września 2015 roku, sygn. akt II K 79/15, na karę łączną 7 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, za przestępstwo z art. 62 ust 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w dniu 8 kwietnia 2015 roku, z art. 62 ust 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w okresie 3-4 kwietnia 2015 roku i z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w dniu 4 kwietnia 2015 roku,

5. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 19 kwietnia 2016 roku, sygn. akt II K 2/16, na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w dniu 9 lipca 2015 roku, z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 4 września 2015 roku i z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, popełnione w okresie od stycznia 2013 roku do stycznia 2015 roku,

6. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 11 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II K 280/16, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za dwa przestępstwo z art. 245 kk, popełnione w okresie od dnia 27 lutego 2016 roku do dnia 24 maja 2016 roku.

Od 18 maja 2017 roku skazany odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie II K 2/16.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 85 § 1 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 - § 2. Jak wynika z art. 85 § 3 kk podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za

przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu.

W niniejszej sprawie sąd stwierdził, iż zaszyły przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności co do kar orzeczonych w sprawach II K 2/16 oraz II K 280/16. Kara ze sprawy II K 79/15 na dzień orzekania była wykonana. Wykonaniu podlegały jedynie kary orzeczone w wyżej wskazanych sprawach.

Zgodnie z art. 568a § 1 kpk, który to został dodany do ustawy Kodeks Postępowania Karnego przez ustawę z dnia 20 lutego 2015r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) o zmianie ustawy- Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Sąd orzeka karę łączną bądź w wyroku skazującym, bądź w wyroku łącznym. Jak zaś stanowi znowelizowany przez tą samą ustawę § 1 art. 569 kpk jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, która prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Przy czym zauważyć należy, że w sprawie niniejszej, w związku z powyżej wskazaną nowelizacją kodeksu karnego dla określenia czy zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego oraz co należy brać pod uwagę określając jej wymiar miało ustalenie stanu prawnego, który będzie miał zastosowanie. Kwestia ta miała zasadnicze znaczenie z uwagi na diametralne zmiany w tym zakresie między stanem prawnym przed 1 lipca 2015 r. a po tym dniu. W związku z tym w sprawie zachodziła konieczność sięgnięcia do przepisów intertemporalnych. I tak zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw- przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Wobec faktu, że ostatnie skazanie Ł. D. nastąpiło na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu, wydanego w dniu 11 kwietnia 2017 roku w sprawie II K 280/16, który uprawomocnił się w dniu 3 czerwca 2017 roku, zgodnie ze wskazanym przepisem przejściowym w sprawie niniejszej zastosowanie miały przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 roku. Przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy, gdy: zachodzą warunki orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 kk i kary nie zostały wykonane. W niniejszej sprawie zachodziły przewidziane w art. 85 kk i art. 87 § 1 kk podstawy do połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami w sprawach II K 2/16 oraz II K 280/16. Przepis art. 86 § 1 kk zaś stanowi, iż sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1-3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna - § 4.

Kierując się wskazaniem art. 86 § 1 kk, wymiar kary łącznej można było określić w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (kara najwyższa z podlegających łączeniu), do 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar podlegających łączeniu). Sąd połączył kary pozbawienia wolności orzeczone cytowanymi wcześniej wyrokami. Problemem otwartym przy łączeniu kar orzeczonych wyrokami nadającymi się do połączenia, opisanymi wcześniej była wysokość kary łącznej, którą należało orzec w przedmiotowej sprawie. Należało zatem rozważyć, którą z zasad – absorpcji, asperacji, czy kumulacji zastosować. Sąd podzielił wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zasadę absorpcji czy kumulacji, jako rozwiązanie skrajne, powinny być rozstrzygnięciami raczej o charakterze wyjątkowym (wyrok SN z dnia 02.12.1975r, sygn. akt Rw 628/75, OSNKW 1976, z. 2, poz. 33). Dlatego też sąd nie oparł wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności ani na zasadzie pełnej absorpcji, ani pełnej kumulacji. Wymierzył karę łączną wyższą niż najwyższa jednostkowa kara, a niższą niż suma kar podlegających łączeniu. Decydując się na karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, a więc zbliżoną bardziej do sumy orzeczonych kar niż do absorpcji, ale nie będącą jednak ich zupełną kumulacją, sąd wziął pod uwagę wiele czynników. Przede wszystkim niepoprawny sposób życia skazanego, wielość nagannych zachowań, charakteryzujących się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Skazany jest osobą kilkukrotnie karaną, popełniał przestępstwa nie tylko godzące ponownie w to samo dobro chronione prawem, ale też w inne dobra. W przeszłości dopuszczał się przestępstw

różnego rodzaju. Wykazywał lekceważący stosunek do zapadłych wcześniej orzeczeń. Skazanemu wydaje się, że wyrok łączny ma być dla niego promocją za wielokrotne naruszanie porządku prawnego, a tak nie jest. Godził on swoimi czynami w różna dobra chronione prawem. Dla wymiaru orzeczonej kary łącznej okoliczność ta miała istotne znaczenie, bowiem należy pamiętać, iż pierwszy wyrok skazujący zawierał karę łączną o charakterze wolnościowym, a to sam skazany swoim nagannym postępowaniem, kolejnym łamaniem porządku prawnego doprowadził do tego, że należało orzekać wobec niego inne kary, o charakterze izolacyjnym, skoro ta wcześniejsza nie przyniosła rezultatów i nie powstrzymywała go przed popełnianiem kolejnych przestępstw. W sprawach, w których kary podlegały łączeniu dopuścił się przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przestępstwa z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk. W związku z tym wyrok łączny nie może być traktowany jako promocja dla niego jako osoby kilkakrotnie naruszającej porządek prawny, osoby, która jest dorosła i zna konsekwencje takiego zachowania, a mimo to jest niepoprawna. W przeciwnym wypadku godziłoby to w zasadę sprawiedliwości karania oraz wychowawczą rolę kary. Wyrok łączny nie może być dla takich osób promocją. Nie po to sąd orzekał kary za te poszczególne przestępstwa, by teraz skazany nie odniósł za popełnione czyny adekwatnej dolegliwości. Na orzeczony wymiar kary istotny wpływ miał także fakt, że skazany dopuścił się przestępstw w dość dużej rozpiętości czasowej, brak między nimi związku czasowego. Przestępstwa, za które został skazany wyrokiem w sprawie II K 2/16 popełnił w dniu 9 lipca 2015 roku, 4 września 2015 roku oraz w okresie od stycznia 2013 roku do stycznia 2015 roku, zaś przestępstwo, za które został skazany w sprawie II K 280/16 popełnił w okresie od 27 lutego 2016 roku do 24 maja 2016 roku. Wskazane okoliczności nie uzasadniały zatem orzeczenia kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, a nawet na zasadzie zbliżonej do pełnej absorpcji. Zastosowanie zasady pełnej absorpcji, w świetle poczynionych przez sąd ustaleń dotyczących skazanego powodowałyby, że taka kara byłaby rażąco łagodna i byłaby niczym nie uzasadnioną gratyfikacją dla skazanego. Wymierzając karę łączną, sąd miał na względzie nie tylko to, aby była ona zgodna z dyrektywami orzekania tej kary ale także, aby spełniała cele wychowawcze. Sprawca za popełnione przestępstwa musi bowiem ponieść karę, a skazany nawet w sprawach podlegających łączeniu nie wykazał żalu, skruchy i chęci poprawy swojego zachowania, co samo w sobie i tak nie jest podstawą do zastosowania przy wymierzaniu kary łącznej zasady absorpcji. Sąd nie zastosował z kolei zasady pełnej kumulacji z uwagi na pozytywną opinię o skazanym z zakładu karnego (k 17-20). Mając powyższe na uwadze, należy przyjąć, iż orzeczona kara łączna w wymiarze 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności spełni zdaniem sądu cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz generalnej, stanowiąc czytelny sygnał, iż zachowania skazanego spotkały się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, a instytucja kary łącznej w ramach wyroku łącznego nie służy uzyskaniu kary łagodniejszej.

W świetle wyżej wskazanych okoliczności, kara łączna wymierzona skazanemu jest w ocenie sądu sprawiedliwa, uwzględnia jego kryminalną przeszłość, wagę popełnionych przez niego przestępstw, stopień jego winy oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w wyroku kary łącznej pozbawienia wolności sąd zaliczył skazanemu okres odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 2/16 od dnia 18 maja 2017 roku oraz okres zaliczony na poczet tej kary, tj. od dnia 4 września 2015 roku do 3 listopada 2015 roku. Jednocześnie sąd uznał, iż w pozostałym zakresie rozstrzygnięcia zawarte w łączonych wyrokach podlegają odrębnemu wykonaniu albowiem brak jest przesłanek do jakiegokolwiek łączenia rozstrzygnięć zawartych w tych orzeczeniach.

Kierując się brzmieniem § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. B. kwotę 147,60 złotych tytułem pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów procesu, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe, biorąc pod uwagę fakt, iż jest on aktualnie pozbawiony wolności i nie ma w związku z tym możliwości zarobkowania.